

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Voorwoord

‘Laten we even pauzeren om er zeker van te zijn dat we op een helende manier met elkaar praten in plaats van elkaar te verwonden’, zei president Obama begin dit jaar. Hij sprak deze woorden tijdens de herdenking van de slachtoffers van een aanslag op een congreslid in Tucson, Arizona, verwijzend naar het gepolariseerde politieke klimaat dat de voedingsbodem voor deze daad leek te hebben gevormd. Iets van dezelfde strekking klinkt door in de bijdrage van ons oud-redactielid *Van Hennik* over ‘Samen verhaal maken in gezinstherapie’. Hoe kunnen we samenspraak in gezinnen bevorderen? Hoe kunnen we mensen uitnodigen om tot nieuwe, gedeelde, voldoende coherente en flexibele verhalen te komen met een beschermende en helende uitwerking voor wie met ingrijpende ervaringen geconfronteerd is? Van Hennik schetst twee modellen die ons als therapeut hierbij kunnen helpen en illustreert deze met boeiende ervaringen uit de praktijk van de kinder- en jeugdpsychiatrie.

Ook in partnerrelaties is ‘praten op een helende manier’ soms een hele uitdaging. Van Sue Johnson leerden we al om in het strijdtumult de achterliggende vraag te blijven horen, ‘ben je er voor me?’. *De Tempe* vestigt in het tweede artikel de aandacht op het werk van Greenberg en Goldman en daarmee ook op een andere vraag, namelijk die naar bevestiging van de eigen identiteit, ‘erken en accepteer je mij?’. Ze stelt dat de benadering van deze auteurs van toegevoegde waarde is, juist als partners elkaar blijven beschuldigen en bevechten en je als therapeut machteloos aan de zijlijn dreigt te staan.

In het verlengde van ons themanummer eind vorig jaar volgt in dit nummer een reflectie van *Van Arum* over de multidisciplinaire richtlijn familiaal huiselijk geweld bij kinderen en volwassenen. Het is winst dat de benodigde samenwerking op dit vlak met deze richtlijn een nieuwe impuls krijgt, maar daarmee zijn we er nog niet, betoogt de auteur. Hoe kunnen we ervoor zorgen dat de gegeven aanbevelingen tot de dagelijkse praktijk gaan behoren en dat de veiligheid van kinderen en volwassenen echt gewaarborgd blijft? Overigens in deze bijdrage ook een mooi voorbeeld van ‘samen verhaal maken’ in gezinnen waarin sprake is geweest van geweld.

In de rubriek Professie en Persoon de neerslag van een plezierig en boeiend gesprek dat ik met Alfred Lange voerde, onder de hoopvolle noemer ‘Het verleden is niet allesbepalend’. Twee thema’s die hem nauw aan het hart liggen en waarvoor hij veel betekent, komen ook later in dit nummer aan bod. *Pastoor* doet verslag van een studiemiddag van de Wetenschapsadviescommissie

van de NVRG. En *Cornelis* bespreekt *Directieve therapie*, onder redactie van Van der Velden, Hoogduin en Lange. De recensent plaatst kritische kanttekeningen, maar merkt ook op dat dit boek de creativiteit bevordert en dat 'veel van het geschrevene nog steeds staat als een huis'.

In de rubriek Congressen volgt verder nog een bijdrage van *Gerritsen*, die de laatste NVRG-conferentie bezocht met als thema systeemtherapie en nieuwe media. We lezen onder andere hoe Wim Veen sprak over onze evolutie tot 'homo zappiens'. Daarna een meerstemmig verslag van *Van Hennik en Vancoppenolle* over het EFTA-congres in Parijs, waaruit blijkt hoe lastig het soms is om niet in tegenstellingen tussen 'wij en zij' terecht te komen. Zelf nam ik deel aan een studiedag met Andolfi, overigens ook een van de sprekers op het EFTA-congres. In het verslag van deze dag is ook iets te lezen over de persoonlijke achtergrond van Andolfi en tot slot volgt een bespreking van zijn boek *Het kind in gezinstherapie*. We sluiten af met *Van der Sluijs* die zich op het eerste EFT-congres liet verleiden om zich verder in emotionally focused therapy te gaan verdiepen. Daarmee is de cirkel in dit nummer weer rond en spreken we de hoop uit dat u hierin voldoende inspiratie vindt om waar dat mogelijk is 'helende woorden' te spreken.

Hanneke Lafeber